

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 7/17
Luxemburg, 25 ianuarie 2017

Hotărârea în cauza C-640/15
Tomas Vilkas

Autoritățile însărcinate cu executarea unui mandat european de executare trebuie să stabilească, în caz de forță majoră dovedită, o a treia dată a predării dacă primele două tentative de predare au eșuat ca urmare a rezistenței opuse de persoana căutată

Revine instanțelor naționale sarcina să verifice dacă autoritățile nu au putut prevedea o astfel de rezistență, iar consecințele acesteia asupra predării nu au putut fi evitate în pofida diligenței manifestate de autorități

Domnul Tomas Vilkas a făcut obiectul a două mandate europene de arestare, emise de o instanță lituaniană. Autoritățile irlandeze au încercat să procedeze la predarea domnului Vilkas autorităților lituaniene prin recurgerea la un zbor comercial. Domnul Vilkas a fost însă exclus de la îmbarcare din cauza rezistenței opuse de acesta. Două săptămâni mai târziu, o a doua tentativă de predare, tot prin intermediul unui zbor comercial, a eșuat ca urmare a unei serii de evenimente similare.

Ministrul irlandez al justiției și egalității a formulat atunci la High Court (Înalta Curte din Irlanda) o cerere vizând autorizarea unei a treia tentative de predare a domnului Vilkas. Instanța menționată a apreciat însă că nu este competentă să judece această cerere și a dispus eliberarea domnului Vilkas.

Ministrul justiției și egalității a declarat apel împotriva respectivei hotărâri la Court of Appeal (Curtea de Apel din Irlanda). În aceste condiții, Court of Appeal solicită Curții de Justiție să stabilească dacă dreptul Uniunii permite autorităților să convină, de mai multe ori, ca urmare a apariției unui caz de forță majoră, asupra unei noi date a predării și, dacă este cazul, în ce împrejurări.

Mai întâi, Curtea amintește că, în temeiul dreptului Uniunii, persoana căutată este predată în termen de cel mult 10 zile de la data deciziei finale asupra executării mandatului european de arestare. Această regulă este supusă totuși anumitor derogări. Astfel, se prevede că, în cazul în care predarea persoanei căutate în termenul prevăzut este împiedicată de un caz de forță majoră în oricare dintre statele membre, autoritățile implicate pot conveni asupra unei noi date a predării. Întemeindu-se printre altele pe obiectivele urmărite de legiuitorul Uniunii, Curtea concluzionează că **dreptul Uniunii nu limitează în mod expres numărul de noi date ale predării și că permite stabilirea unei noi date a predării în cazul în care predarea a eșuat după mai mult de 10 zile de la decizia finală asupra executării mandatului european de arestare.**

În continuare, Curtea examinează dacă autoritatea judiciară de executare (în speță, autoritățile irlandeze) și autoritatea judiciară emitentă (în speță, autoritățile lituaniene) trebuie să convină asupra unei a treia date a predării în cazul în care rezistența opusă în mod repetat de persoana căutată a împiedicat de două ori predarea.

În primul rând, Curtea consideră că **legiuitorul Uniunii a avut intenția de a se referi la noțiunea de forță majoră înțeleasă în sensul de împrejurări străine celui care le invocă, neobișnuite și imprevizibile**, ale căror consecințe nu ar fi putut să fie evitate în pofida diligenței manifestate.

În al doilea rând, Curtea subliniază că noțiunea de forță majoră trebuie să fie interpretată în mod strict. Astfel, un caz de forță majoră nu poate justifica prelungirea termenului de predare a

persoanei căutate decât în măsura în care predarea în termenul prevăzut este „împiedicată”; faptul că predarea este îngreunată nu poate justifica, aşadar, aplicarea regulii.

Curtea concluzionează că, în acest context, **rezistenţa opusă de o persoană căutată la predarea sa poate fi considerată în mod valabil o împrejurare străină celui care o invocă şi neobişnuită**. În schimb, această situaţie nu poate în principiu să fie calificată drept împrejurare imprevizibilă.

Cu atât mai mult, într-o situaţie în care persoana căutată a opus deja rezistenţă cu ocazia unei prime tentative de predare, faptul că aceasta opune rezistenţă şi la **a doua tentativă nu poate fi considerat în mod normal ca fiind imprevizibil**.

Curtea arată că autorităţile de stat dispun de mijloace care să le permită, cel mai adesea, să surmonteze rezistenţa opusă de persoana căutată. Este de asemenea posibil să se aibă în vedere recurgerea la mijloace de transport a căror utilizare nu va putea fi împiedicată în mod eficace prin rezistenţa persoanei căutate.

Cu toate acestea, Curtea consideră că **nu poate fi exclus în totalitate ca, din cauza unor împrejurări excepţionale, rezistenţa opusă de persoana căutată la predarea sa să nu poată fi prevăzută în mod obiectiv de autorităţile** implicate şi ca consecinţele acestei rezistenţe asupra predării să nu poată fi evitate în pofida diligenţei manifestate de autorităţile amintite. **Curtea concluzionează că revine instanţei de trimitere sarcina să verifice dacă existenţa unor astfel de împrejurări a fost dovedită** în prezenta cauză.

Pe de altă parte, întrucât este posibil ca Court of Appeal să nu califice drept forţă majoră rezistenţa repetată opusă de domnul Vilkas, **Curtea precizează că dreptul Uniunii nu poate fi interpretat ca presupunând că, după expirarea termenelor stabilite, autoritatea judiciară de executare nu mai poate conveni asupra unei noi date a predării cu autoritatea judiciară emitentă** sau că statul membru de executare nu mai este obligat să continue procedura de executare.

O interpretare potrivit căreia autoritatea judiciară de executare nu ar mai trebui să procedeze la predarea persoanei căutate şi nici să convină, în acest scop, asupra unei noi date a predării cu autoritatea judiciară emitentă după expirarea termenelor prevăzute ar fi de natură să aducă atingere obiectivului de accelerare şi de simplificare a cooperării judiciare. Rezultă că **simplică expirare a termenelor prevăzute nu poate exonera statul membru de executare de obligaţia sa de a continua procedura de executare a mandatului european de arestare şi de a proceda la predarea persoanei căutate, autorităţile în cauză trebuind să convină, în acest scop, asupra unei noi date a predării**.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanţelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curţii întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluţionează litigiul naţional. Instanţa naţională are obligaţia de a soluţiona cauza conform deciziei Curţii. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanţe naţionale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curţii de Justiţie.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunţării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708